

הַלְבָות שְׁבַת סִימָן רֶגֶן

ביאורים ותוספים

שפיקת קדריה אחת, כתוב החוויא (או"ח סי' לו ס"ק ז) שדרינו בכירה [וראה שם שהסתפק בדעת הרין בדיון זה].

[מש"ב ס"ק כח]
טוב להזכיר לדונו במתורא⁽³¹⁾.

(ז) והחויא כתוב (או"ח סי' לו ס"ק ז) שיש להקל אף בתנור של נחותומי.

ותנורי השמל שבזמנינו כתוב בשורת אגרות משה (או"ח ח"ר סי' ע"ד בישול אותכו) שדרים בכירה. וכן דעת הגראן קרליין (חוט שני חיב פכ"ו ס"ק ח), והוסיף לבאר, שמלבד מה שתכתב המשנ"ב שחלוקת דינם מדין תנור שכימי חז"ל, בין שפתוחיהם מן הצד, חלוקים הם גם בכאן שאין שומרים את חומרם, שהרי כשמכבים אותם מעתנים מהר, מה שאין בן התנורים שכימי חז"ל, אף לאחר הסרת הגחלים מהם היו התנורים שומרים את חומרם למשך זמן.

[מש"ב ס"ק לא]
א"סור⁽³²⁾.

(33) ואף על פי שלענין מי שטאג ובישול תנשל בשבת, כתוב לקמן (סי' שיח ס"ק ז) שבמקום העוזך אפשר להקל בדעת הגראי שלא אסוד את התבשיל בדיubar, מ"מ לענין איסור שהייה, כתוב לקמן (ס"י רנד ס"ק יט) שאסרו בשאג והשחה גם בדיubar ולдолוי עלמאן, כדי שלא יבווא להשות במו"ד ויאמר שכח. וטעם הדmr מבואר בכך (שבת לה, א). שימוש שהאיסור להשות הוא רק מודרבן וכל הוא בעני האנשים, חששו שם יבווא להערים בכאן.

ואם אין לו מה לאכול בשבת מלבד התבשיל שהשחה באיסור, כתוב לקמן (שם ס"ק לא) שמותר לו לאכלו כשהשזהה אותו בשוגג, משומש שאסור להתענות בשבת, כמו בואר בשוויו לקמן (ס"י רפח כ"א).

[מש"ב ס"ק לב]
ומל"שון קרבוקים לא נראאה⁽³³⁾.

(39) אמונם לקמן (ס"י רנד ס"ק ס) כתוב בפשיטות, שגם בשכח והשהה אסור לאכלו במזאי שבת עד בכדי שיעשו. וכן כתוב השוע"ע שם (ס"ח), וכן פירש הב"י (כך) בדעת הרמנים, שסביר בדעת התנורות אשרי שוגם בשכח צריך להמתין עד בכדי שיעשו.

[ביה"ל ד"ה ואם החזיות]

דאי לאו סכי מנטשב קמוד. ולא נהיל⁽⁴⁰⁾.

(40) והחויא (או"ח סי' לו ס"ק כה) כתוב ברובי הלבוש, וביאר, שהאיסור בשחיה והזיהוה הוא בכאן שהקדריה נמצאת על הכירה אחר השחיה והזיהוה וצריך לטלקה, ולא בנתינהה על האש. וכן, אף על פי שהחזרה הנכנית, מ"מ בין שהייה היישראל מזיד בכאן טליה, נחשב הדבר בגין הלבוש, מושך, ובmodo, וכמו לבני איסור "שהיה". והוסיף (שם ס"ק כה), שגם אם היה החזרות הנכנית שלא בזיהות היישראל, אם וראה היישראל מכין את התבשיל ולא טליה, נחשב הדבר בגין החזרה היישראל בmodo, ונפטר התבשיל. וראה מה שתכתבו להלן (ס"ק צט).

[מש"ב ס"ק יט]

שminer שפלה השלחת כליה גם הינה⁽³⁴⁾.

(ז) ודין כיריים של ג' שבונענין, דעת הגראן אויערבן והנרייש אלישיב (שבות יצחק שוויה וחורה תחילת פ"ז) שנרגשת בהן גוזרת שמא יחתה, ממשום שהטלת הלחבה היא פעליה קלה, ויש לחושש לה יותר מאשר לחיתוי הגחלים, ואין זה דומה ליריה שהוסקה בקש וגבבא, שכן הוששים להבאת קש וגבבא נוטפים בשירצתה למהר את הבישול, ממשום שם צירק להבאים מבחוץ, וכשיילך להביא יוכר שהווים שבת וכן דעת הגראן קרליין (חוט שני חיב פכ"ו שעה"צ ס"ק נא), שכן שגדלת הלחבה היא פעליה רגילה בימות החול, דומה היא לחיתוי גחלים ולא להבאת עצים חדשים.

[מש"ב ס"ק כב]

מפני שגורה איןנו נורף⁽³⁵⁾ וכו', וכן הוא דעת הכל-בו ותהושי כי"ז, ניש להקל בזיהה⁽³⁶⁾.

(32) בכר ביאר מדו"ע אין זה הנחسب בагוף. וטעם הרבר שאין קטימה מועילה ברכינה, מבואר בבמץ (אי"א ס"ק ח), שכן שhalb התנור רב, אין במעשה הקטימה גilio רעתה, משומש שיתכן שיקוטם כוד שלא ייחוך התבשיל.

ולפי סברא זו, ביאר בשוחות אגרות משה (או"ח ח"א סי' גז) מודעת מועילה קטימה בביבירות של ג' בימינו אף על פי שגם דין חומרן רב יותר משל כיריה, שרוקא בתנור שחומו רב אין היכר במנה שאורף וקוטם שמסלק בכר את דעתו מלחותות, שהרי יתכן שעשרה זאת כדי שלא יקדוח התבשילו, שוו היא דרך הבישול והאיפה בתנור, מה שאין כן בכיריים של ג', שאין הדרך כלל לבשל כשהכיריים מכוסות בפח מתבת, ולפיכך נחשב הדבר כהיכר לך שמסלק דעתו מלחותות.

(33) והחויא (או"ח סי' לו ס"ק כב) צידד להחמיר בו (שונה הלכות ס"ה).

[מש"ב ס"ק כה]

אכל אם אין כדי סוללה בזיה⁽³⁷⁾, מפרק לתן אפלו על גביה⁽³⁸⁾.

(34) ואם חום המקיים עצמו הוא ברוגה של יד סולדת, אבל התבשיל הנition עליו לא יגיע על ידי כר לחום של יד סולדת, כתוב החוויא (או"ח סי' לו ס"ק ח) שמדובר הבהיל להלן (ס"ב ד"ה אבל) משמע שאין דין כדי סולדת, ושכן כתוב הב"י להלן לקמן (ס"י ד"ה מותר) בשם הרא"ש לעשן העמותות קיתון של משקים בכנדר המודרה, וכן משימות המשנ"ב להלן (ס"ק טז-טח), ושלאל בחתת השרע הרוב (קוריא סי' ק"ח) שתליו הדבר בחום התנור ולא בחום התבשיל שמנוחים עליו.

(35) וכן ליתן בתוכו, כתוב לקמן (ס"ק צב) שמותר. ובטעם הדבר כהמ, שבסאיין היד סולדת בו אין הוא נחשב בתנור שהוסק כלל.

[מש"ב ס"ק כה]

שהפקום צר ויהם מתקbez בו ביזטר⁽³⁹⁾.

(36) ואם חלו רחוב בכירה, אלא שמחציתו מבוסה מלמעלה כרי

הילכות שבת סיון רגג

בָּאָ

(כ) *אָפַלְיִשְׁמֹעֲרֵב מִשְׁאִינָה בְּרוּפָה וּקְטוּמָה (נֶמֶת פָּקָד כִּיהְרָה). (כ') (כא) יְתַנֵּן אֶם הַפְּקָד בְּקָשׁ וּגְבָבָא, אָסּוֹר אָפְלוֹ לְסִמְךְ לוֹ, (ככ) יָאָפְלוֹ אֶם הַוָּא בְּרוּפָה וּקְטוּמָה: הַגָּהָה (ו) כָּל זָמָן (ככ) שְׂתִּינָה סְוִילָתָה בְּזָהָות פְּדוּכָה, (כד) וְכָל-שְׁבָן שְׂאָסּוֹר לְשָׁהָות בְּתוּכוֹ אוֹ עַל גְּבוּ. "יְכוֹפָח", (כה) שְׂהָוָא מִקּוֹם שְׁפִיתָה קְרִירָה אַחַת. אָם הַפְּקָד בְּקָשׁ אוֹ גְּבָבָא (כו) דִּינָוּ בְּכִירָה. בְּגַתָּה אָוּ בְּעִצָּים (כג) דִּינָוּ בְּתָנוֹר. (כח) (וּסְפָנָנִים פְּלִינָה דִּינָם בְּכִירָה) (כד) רְפָא בְּיוֹהָ וּכְלִיבָּה, וּנוּ מְשֻׁמָּעָ מִפְּרִישָׁתָן. (כט) יְזָאָמָן שְׁבָח וּשְׁחָה, אָסּוֹר תְּבָשֵׁיל שְׁבָשֵׁל כֹּל אַרְפָּנוֹ, מִפְּרָר (ל) אָפְלוֹ הַוָּא מִצְטָפָק וּוִיפָּהָ לוֹ, וְאֶם הַוָּא תְּבָשֵׁיל שְׁתָחִיל הַנָּהָר תְּהִתְבָּשֵׁל כֹּל אַרְפָּנוֹ, (לא) אָסּוֹר (ו) עַד מְזֹאָרִיא שְׁבָחָה. וְאֶם עַבְרָ וּשְׁחָה, אָסּוֹר בְּשָׁגִינָה. הַנָּהָר *עַד בְּכָרִי שְׁעַצְשָׁוּ (הַגָּהָה רְמַבְּסִים פְּנִים). *קָאָם (לט) הַקְּחִירָם (ט) אַינְיָה הַוָּדִי בְּשָׁבְתָה, (לד) *דִּינָוּ בְּשָׁחָה

באר היטב

(ט) ותפיר. מהווים שאנדר לסייעו ורחב לסייעה נקלט הטעו לתובו שכן שקטן לאלה ארכס. קמ"ש טעור וכ"כ קדרם. מ"א: (ט) א"י. לזרע מביבה: (ו) ב"ז שהאנדר סולרת בו. עין בעיתות ה-בְּהֵמָה: (ו) עד מוצאי-

באור הלכה

לטמיין, דלאפה לה להרתו כל ומוקשבועה, ואין צורק לסתות כי אם בשכבה, וזה אשפunning, דבגש פון שביבה לא צעל חתינו ר' אלה גם מפלת, מה שאן אין גבאי גבאי וצאים לעולם אסורה, דיבואו לחזור בתקלים אחר שיכלה באש, ואזיריך עיינן: * אַחֲרֵלְפִּישׁ שָׂמֹרֶת תְּבָל. עין במשער רוחה דאכלו בשכבה צפער. ואיז שפונטאנטן קרביסטן דברטיאן, עין שם, ואפלו אם נמא בעצלמא לאשין סמיכה הפונטה אסורה ביה, ולא גולדקה מהים דקונלי טלית ביה איזא, וכוכו שפונטאנטן בדילע, עיל-כלבנעם משפי בירות הפראים כוותה על-ברוחן מטר בחוזה גס-בן לבל' דקלישו אביה בבריטון רוכמן שביבה, וכטארו שגד הרצחות זיבר-חיזים עיללא, בומפוש בעזאי בבריטון רוכמן שביבה. קרי שלאל יונגה בקהל אינטשך שבח (רש"י י"ח ע"ב). ור' קרביסטן בפרק ג' מנו תעשי: קרי שלאל יונגה בקהל אינטשך לומן לא-ברוא להאל להאל עיל-לעילא, דמדר באינזידחוי לעצם ישראאל, וכמו שכתב קידון הזה, ר' שום והו אפלו קה בעזוי ישראאל, וכן מוקה בסיעיף הדבוקה, דלא אסורה בזעירבד על-קדמי אינזידחוי אפלו אם קה בזעיריבן יונאל כי אם גאנצטן לולגער, וכדייאתא בהזיא באבורי הגרא"א שם, וכן בתב הצע"ז: * דיבי' שבח ר' ורטה. עין במשנה ברונה טעם. ואיז בפונטה אסורה גפלו בשוגג, וכדרקמה, קא קא קלינן פשטים דשלום גזפה לא טפיקה בלבוק, יי' מעהה איז'י' בוקטוק בון, לרקמו שכתוב הפגן-אברטם. עין במשנה ברונה שכתובן, דאכלו גרמא דלקפון מוקה טקטייר ישראאל אלוו קושונג דאפור. והנה קה קומזיז אינזידחוי ומזה מה' מאכל בקדודוסאי, לאכויה יש לךקל לדעת נסיא דלאן, דנא כתוב דרינו לכשכח שעה, ובשותה בקראי לה לאען דאי' בפ' אכל בקידוטאי, אך יש לדוחה, קהה מבל טיקום בקונה גלי' צילא שון דסוטו, אך אם נמא קהה נק אסורה קידונן לחתינה, דלא אם אסוד זרכן אסוד לעשות על-קדמי אינזידחוי ואפלו בזעירבד אסורה, וכמו שכתוב הגר"א בכאווו לאפון בסעיף הדבוקה: ומה דקלינן הכה בא בזעירבוק זפה לו אף דקהה נטרכן יש לא-אטור מקרון עיל-קלענדים עיל-קדמי ישראל, משומ דאי' מיטראאל בגעה פיל-כך מפלא-אברטן בון שאמקטן היה מפלש כל ערוץ, ובכו שפטבור הפקרים. מה שאן אין בוז שלא נחטשל בל-אצל. הלא עצ דאוינטן עיל-קדמי יונגה נחשואל גאנגה קפל-אקטו, גל-שאן להפקרים שפוקרין דלען בזעה אסורה

(לד) ריננו בשבח. רמה שפעשה על-ידי אינ'הו כי בפזיד (לד) לא רקיר ממה שגעשה על-ידי ישנאל בשוגג, ועל-כן אפלו מבאר דבב בכאן הוא בカリ שיעשה כמו עברה ושעה, ומולשון קומפ'ס לא נאה באנ' (לט) ופמ' גן: **(לה) החווים אינ'הוoid.** לעניך ישראל:

שער הצעיר

(כ) דיש לצער לו גזען דעת לרפ"ר ר' הובא בפרק-משנה דמקל לגמרא בגורופה קומפה בתגר אפלו בגפת ועציים, וכן דקיפא אל בהפוטקים שמהימין בזה, מיהו בקש ובבא לש לאלל: (כד) מתרילך: (כט) פריגנדים: (כ) ר' כופקדים, ר' לא כטו: (כ) נון פיטס בעשלותן צדוק. ווץ בקר מינעה באש נמי"ך: (כט) ביד יлонיך: (ככ) משפטינו קונה קחת, והוא מבלבב: (כג) דכאמ' לטעם ר' רוחה שבחוב מוקט לא יחוור ואצמר טם דרבנן דיקון קבירה ובקאה, אין השפעם בשאים דתגרו דין הא מן הצע, רק מטעם דשל גנחותמן הא הפקוד, עין שם ברושי ותוטבו, ואביכן לש להחמיר על כל-כטט במנרגו בשל גנחותמן, וכן באמור תר"א לא קתב מושת הדואן מק פצד, רק מוקך לא' בחוף, משען רימה ישועה מן הצד ליקא מעיליאו אקל, וכן משמע בחושן-משפט סיון קנה ותוערים שלונו ספיטים משליכם, קרא דיש להחמיר על כל-כטט גנחותמן: (כג) ר' באכ"ר ורמאן: (כט) אחרינוים: (כג) פנדזקרכט ואלטיה רטה וחוספיטרשבט. ואף דהונגעאכטראם כתוב דאם ועליכן קרא דעליה ברשי סייר דבשוגג אלל. כטילא סדרין קהו גס"ן דלאטרמי טפרק, וקצתהו מלבדו. ואסיךן לפי מה שהקליעו תאר"א לאלמן בסיטון שי דבלחה ברבי דילמא דבללה ברשי סייר דבשוגג אלל. כטילא סדרין קהו גס"ן דלאטרמי טפרק, וקצתהו מלבדו. ואסיךן לפי מה שהקליעו תאר"א לאלמן בסיטון שי דבלחה ברבי מאיר, מפלייא מפוד לאחרין, מכל מקום לא נובל לטלול בזה, דהנ"ג"א בעצמו בסוף השפעים הוקית דאסורו לכל אדם. וולא בהחotta מרדכי, צוון שם: (לט) גער"א:

Tél (France) : 01.80.91.62.91

Tél (Israël) : +972.77.466.03.32

contact@torah-box.com

הלו^בות שְׁבָת סִימָן רָגֶג

(ט) וְשַׁקָּה הַגָּא). (לה) *זֶםֶס קְחִיזָיו (כ) יִשְׂנָאֵל. דִינוֹ בַּעֲבָר וְשַׁקָּה (הנזהה מרדכו), (לו) וְאֶמְצָאֵק וּרְעֵל, מִפְרָר, שָׁהָר לֹא גָּנַחַת מִן קָאָפוֹר (בב'). וְעַל רִישׁ סִימָן הוּא). (לו) יְיַוְשׁ אָוּמָרִים שַׁכְל שְׁגַתְבָּשֵׁל (לה) כְּמַאֲכָל בְּנִידְרוֹסָאי (פרקוש), שֶׁם אַרְטָם שְׁגַחַה אָוָלָם בְּנַבְשֵׁל בְּלֹא צְרוּבָן) אוֹ שְׁגַתְבָּשֵׁל כָּל אַרְכָו וּמְצָטָמָק וּנְיפָה לוֹ, מִפְרָר לְהַשְׁחֹתוֹ עַל-גַּבְיִ בְּרִיהַ הַגָּה (לט) או אַפְלָו (מ) עַל-גַּבְיִ מְנוּור (הטגד פִּיגָּוּת הַגָּה מְדוּci וּמְרֻמָּוּ פִּיגָּוּ וּרְעֵל פִּיגָּה וּבְרִי) אַפְלָו הַסְּקָה בְּגַפְתָּן וּעֲצִים, וְאַפְלָו אַיִּנה גְּרוּבָה וּקְטוּמָה; וְלֹא חֹזְקָה גְּרוּבָה וּקְטוּמָה וְהַסְּקָה בְּקַשׁ וּגְבָא אַפְלָו קְשַׁתְחִיל לְהַתְבָּשֵׁל (מַא) וְלֹא הָגַע לְמַאֲכָל בְּנִידְרוֹסָאי, וּבָן לְעַבְנָן אָס גַּטְל הַקְּדָרָה מְעַלְתָּה (מַב) וּבָא לְהַקְוִיהָ עַלְתָּה בְּשֵׁבֶת. וְאֶמְצָאֵק וְשַׁקָּה מְבָשֵׁל שְׁתַחִיל לְהַתְבָּשֵׁל (מַט) וְלֹא הָפֵיעַ לְמַאֲכָל בְּנִידְרוֹסָאי, (מר) אַסּוּר, וְאַיִּין אַרְיךָ לְוֹמֶר אֶמְצָאֵק וְשַׁקָּה: הַגָּה *וְנַהֲגָה לְקַדֵּל בְּסִבְרָא קָאָחוֹתָה. בְּקוּל זֶה בְּפָעֵנִין שְׁהָהָר, שְׁקַדְרָה יוֹשָׁבָת (כה) *עַל כְּפָא שֶׁל בְּגַל אוֹ עַל-גַּבְיִ אַבְנִים וְאַיִּנה גּוֹנְעַת בְּפָחָלִים, אַכְל (מו) הַטְּמָנָה עַל-גַּבְיִ גַּכְלִים, לְדִבְרֵי הַכֵּל אָסּוּר: הַגָּה וְיַשׁ אָוּמָרִים דְּאַפְלָו אֶמְצָדָה עַמְדָת עַל-גַּבְיִ קָאָשׁ מִפְשָׁת (מו) בְּלֹא זְפָן (מח) שְׁהָיָה מְגַלָּה לְמַעְלָה לֹא מְקַנִּי הַטְּמָנָה (מט) וּשְׁרִי, וּכְנַיְמָגָ, זְרַק שְׁנוּרִים לְמַתְגָּן קָצָת קְדָם הַשְּׁבָת (מן) קָדֵי שִׁיכָל יִשְׂרָאֵל לְהַסְּרִי מִשָּׁם, וְאֶמְצָאֵק לְשָׂנָאֵל לְהַסְּרִי מִשָּׁם, (נא) מִפְרָר שְׁקַדְרָה בְּשֵׁבֶת. (ג) יְשׁ לְקַסְרִיו מִשָּׁם בְּנֵי קָדֵי אַיִּינְ-יַהְוָה, וְאֶמְצָאֵק לְשָׂנָאֵל לְהַסְּרִי מִשָּׁם, (נא) מִפְרָר שְׁקַדְרָה בְּשֵׁבֶת. (ג) יְשׁ לְקַסְרִיו מִשָּׁם (יט) עַל-גַּבְיִ אַיִּינְ-יַהְוָה, וְאֶמְצָאֵק לְשָׂנָאֵל לְהַסְּרִי מִשָּׁם, (נא) מִפְרָר שְׁקַדְרָה בְּשֵׁבֶת. (ג) יְשׁ לְקַסְרִיו מִשָּׁם

באר המיטב

ע"י א"ז. בתקופת נס"א סיקון קב מאייר לפתח היבריל-שפתות וכא"ז חזרו נבטים מהאל כמ"ד, אבל אסור לומר לו לטוח בטיטין. כי' ברשות מנהרל': פעם א' הטקסט פצטריך לפרט שפה תיכבה האש וקרוא לא"י פיליל-שפתות

משנה בריורה

אם מצטמך וניפה לו מפרק, פין שונבפלל כל-צרכו וואן נהנה מפלה. קל-כך: (לה) ואם החירות ישראלי, קשלה, (לו) אפלו בשוגג, יינוי במעבר לשחה פמייד, ואסורה אם מצטמך ופה לו¹⁴). והטעם רפהckerין בחרונה צפי מטבחה, משום דקעכיד מטבחה. עזען בקאנן אברעם שפסק לדלאחים שורי בוהה¹⁵, לאחר שהיה מבשל קומם כל-אזורנו והיה שוגג. דרין זה הוא אפלו לשיטת הנ"י¹⁶. דפוסק בסוכן הצעיר בהיש אומרים דברתיה מתר במאכל גנדירוסאי, וכך בחזרונה שווים הם לדיין. דהא לאכלי עלמא בחזרה אedor אפלו אם תחתбел כל-צרכו: (לו) ואם מצטמך ווען לו, מפרק. וזכה לומר: (לו) אפר-על-גב דליך מה אסורה בחזרה אפלו אם מצטמך ווען לו, בדריכעב מתר אפלו נקיין בפזיד, שערוי לא הנהנה קפל¹⁷): (לו) וויש אומרים שכבל וכוי. סבירא להה, דכינן שונבפלל שערוי לאכל על-ידי פרתק, וויליך לא למחש שפא יתחה, דכינן שערוי לאכילה לעתפתה בחזרה¹⁸, ולכך שרי אפלול באנעה גורפה וקטופה; ואזען צריך ליה אלא כשיידין לא היצץ למאכל גנדירוסאי¹⁹) או בשבא להחזרה בשבח. (לו) דמחייב פמבעל אם איננה גורפה: (לה) כמאכל ברי רדרוסאי. (לו) ייש זומרים חזי בשול וויש אומרים שליש בשלול²⁰;

ההשלונערוך לקפן בסייען רור פער לכיינה. (מו) אלא מה שאסורה בכירה שאנעה גורפה בון לא איננו גורפן. וככ"ל. אבל מה שחתירו בכינה אפלו קאיינה על-גבי התפורה. וזהו פדין (מל) בתווך הקפנור והכירה: (מא) ולא אם איננה גורפה מבורח מן בגחלים: (מכ) ובא להחזרה. עזען לקפן בסעיף גאנן דיעבר יש להורות כמאכל גנדירוסאי הואר שעור שליש. שרומו לאחרים עד מווארישבת. ואם בעין ביה בכדי שיטשה. עזען לעיל גאללים וההקלים מוחחים מחיקו: (מו) הטעמה על-גבי בଘלים. הבוי, וממיאלא הדאסור אף בנתבשל כל-צרכו וממצטמך ווען לו, יבדלקפַּן ההפורה והפטור חותם, לאו בכל הטעמה היא, אקרדליךן בסייען רומ בענירים מלמעלה²¹. עזען לקפן ברויז סעיף ח'ו²²: (מט) ווישויג. הינו, בעי מה שאנגן בסבגא אתרונה: (נו) יש להקסירו ממש וכוי. דקעה מטר לישראאל וכוי. ווילא קשעומרת קדורה על-גבי גתלים,

שער הצעיר

(לט) מאנ-אקרים ולשורי אחרונים: (לט) הגר"א: (לט) רשי ובד"ז. ובספר השריר אמרה, ולכך בעין ברורה, מושם דילשונתלה מן הכא פצחים שמאכונת קצת, ומישין שאקלה בפה: (לט) עין קאליה בפה: (כט) מבאר בראשותים: (מג) ריש פרק פיז'ן. ואף רשם מני בכתה, פשות זההו קדין בחרפה: (כט) פעל באוזן לא, עין שם, ובן כתב בגרא"א.

(ג) וְשַׁתָּה. דְּלֹא תִּנְהַבֵּה בְּכֵן קָנֵן שָׁכֶר כִּי גָּדוֹל אֲכֵל : (ד) יִשְׂרָאֵל. קָשָׁב
אֲפָלוֹ בְּשַׁוְּנֵג דָּנוֹ כְּעָבֵר שְׁקָה אֲסֹרוֹ אֶם אַמְתָּק תִּהְיֶה זֶה : וְזֶהוּ וְלֹא בְּעוֹלָמִים
שֶׁרֶת. נְבָטָה. אַלְמָה רְבָה אָוְרָה בְּמִתְחָרִים בְּצַדְקָה וּבְזֶה לוֹ לְלֻחָה זֶה, עֲשֵׂן:

באור הלה

הרב"א ביא אם במצטטך וזה לא: * ואם החזיריו יושבאל. ומזכיר באפ"נ שהחומר אמור לו לבריה כלל, דאי לאו כי אין להחמיר בדיעבד⁽⁵³⁾, ובכען שפמ"ב העתק אגדתך בפערץ' קשין ד' עזין שם: * אלא בשהותהיל לההבש ולא הטעין וכו'. עין בהודיש ובי עקרנא אינן שכתב דודו זה אוינו ברור, קוש פוסקים ששופרין ודאלו גורופה ויקומוה לא מחייב בוחן⁽⁵⁴⁾: * גונגו לתקל כפנברא הראזרה. עין בקט"י עופר שענאריך קהה באלו משלפי דעות, והעתיק דברי הרא"ש שבtab. דמאנוי שיטראיל איזוקטס במצוות עג' שבח ובזרא לא ישקעו לנו עליכן הוכח לךם, עzin שם, מטעם מהה רוק משוט זה לא רציה לחייבות. וכן נביחת-יוזם גופא אממה שענאריך דעה קראשונה בסוף מא ונדזה נגניז'ה במש' לשאודרים, ממשע אס"ן דזועט מטה להחמיר. אף מכל מקומות אין לנו פה רק בחירות פבקה, שקר בזגו קעם פה-יש אומרים, וכמו שבtab הרק"⁽⁵⁵⁾. ועיין לפ"ז זה ר' כתהלה בונרא טוב לנו ר' שיקחה מ בשל כל ארקפו קדס עשבה⁽⁵⁶⁾ ולארקו בן נאש⁽⁵⁷⁾, אף אם אינע שונאהר נזקר, בזגנו שפאו על ספטטוט לבשל אפר של איזה פבשל צבומי, ניכול גלעדי גבולה ר' אין עופר על הספטוט עד שאימר בשולו, וממר לפלק פמא בלבלה ר' אין עומדר על ספטטום: * על נפאה של ברגל. שעומדר בתוחן ספהה או בוחן הקפער, ועל קרייה אין קנקנה נזקעה בעקלים. ועוד, זקרים שלגנו שנן מחקרות בכינן עט החפוץ, לכל גלמא ר' דין כירה יש לתן. וצין לעיל במלה שמחבט לעין פורדים שלגנו: * ר' ענזהרים לנטון וכור. ושורי פה אעלו

(לט) ובמקומות קדמוך אפשר ריש לפקול: (לט) או אפלו וכו'. דלא מושם בSSH חתוי אסידין קמפור אפלו בקווין. דמשום חם קמפור ודורות גורפתה. דלא אמי לחתות מושם דCKER ונחפשללה. גם בתנור שקר: (ט) הגיא וטוויז'. דאו תישין שפא יתפה בעחלים. אם החקה בנטה עצזין ב: (מד) ולא הגיא. דבגיא, לדעה ומרת אפלו לכתחלה. ונראה (מד) אסודר⁴⁸. העומרים בשיטה זו. עין באליה רבבה: (מד) אסודר⁴⁸. הינו (מד) אסודר⁴⁸ בעניר-יקטן לב: (מה) על כפא של בריל. עין פטפט של שלש סבירה לא לה לסתה, ראמ שולי הקורה נוגען בעחלים מקורי הטמנון בספיקין רנו שערץ ז: (מי) כל ומון וכו'. ואפלו אם הקורה עומנת בסוף סעיף ח, עין שם: (מח) שעיאא מגילה וכו'. הינו שאון מכפה עליין והוא נק בכלל שהייה, ושרבי בונחפל מבעוד לום קמאלך בנדודואסיל לישראאל לנויר שלא געגען בעחלים בעת בטילתו אח בקורה: (כ) אצל הפלחים מלחמים סכיב הקורה אסור ליישראאל להפסיקו, מושם

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torah-box.com

הַלְבָות שִׁבְט סִמְן רֶגֶל

ביורוים ומוספים

הruk'א (בהגהותיו על השו"ג כי"א) שמלשון השווי' באן משמעו שמותר, ומאיין, מלשונו לעל' איזו שמתבשל כל צרכו ומטתקק ופה לה, משמעו שם לא הגיע התבשיל אלא לשער מאכל בן דודיא, אם מטתקק ופה לא אסור. ובעין זה הספק החוז"א (או"ח סי' ל' ס"ק ג') והסיק להלכה שיש להקל גם באזון זה וזהאה מה שבתבון להלן בשעה י"צ (ס"ק ע').

[מש"ב ס"ק מוח]

(48) ואם הניע התבשיל לשער מאכל בן דודיא קדם צאת המכבים, צידד החוז"א (או"ח סי' לי' ס"ק כ' ריה דינט) שאף על פי שבין השימושות לא הניע לשערו זה, בדיעבד לא אסור התבשיל.

[מש"ב ס"ק מוח]

דם שלוי בקנברה נוגעין בקהלים פקורי הפטנה⁴⁴. (49) ולובי כיריים שבודנין, שהקירה מונחת בזק על גבי האש ולא על גבי גחלם, דעת הגוריין קרליין (חות שמי חיב פכ"ח סוף ס"ק ג') שמסתדר שכן זה מוכח כהטמנה כלל, מושום חזוקה מחלים, שהרך לטעון בה, נחשבת הנחה על גבייך בטמנה מה שאין קבаш שאנך הרוך לטען בה, אין לנו גביה נחשבת בטמנה גם לדעת הרשי'ו, ונשאר בע"ז למשעה. ולהניח קדרה על גבי קדרה, כתוב הבית מאיר (באן) שלכל הרשות אין זה מוכח כהטמנה, והוכיח כן מרבי הרשי'ו ליקמן (סי' שיח סי' ז). שהייל בחרז וגצטן. (וראה מה שבתבון על היבילה שם).

גם לצדדי הקירה, מה שאין כן בהנחה קדרה על גבי קדרה. ומעם זו, שהיתה קדרה ישאינה טמונה בגביה[50] על גבי פח המונח על האש, או על בבי פלהה חשמלית, דעת הגוריין אלישוב (שבות יצחק שהיה וחורה פ"כ א) ישאינה נחשבת הטמנה גם לדעת הרשי'ו וכן דעת הגוריין קרליין (חות שני שב סוף ס"ק ד). אומנם, ומה שבת בבייה'יל ליקמן (סי' רנה סי' ד' ריה שאיך) בדעת הפמ"ג מבואר שהנחה קדרה על גבי מיחם נחשבת הטמנה במקצת, אלא שיש לדין שלא נתבון לומר שמדובר בהרב כהטמנה במקצת אלא באופן שהקירה העלונה שוקעת קצת בתוך התחתונה.

[מש"ב ס"ק מוח]

שאן מכפה עלייה בבגדים מלפעלה⁵¹. (וען ליקמן ברנו'ז פ"ע' ח'ז). (50) ממשוער לשותו, שkop על פי שכל ופטת הקירה מפסוכו, מ"מ בקיון שאין הקירה מוכסה מלמעלה, אין הרבר נחשב אלא כהטמנה במקצת. וכן ממשוער לשותו להלן (ס"ק טט) וליקמן (סי' רנה סי' ב') ושלא כמו שבת הפמ"ג ליקמן (סוף סי' רנט מש'ב'), שאם כל רפנות הקירה מוכסות, אף על פי שפיה מגוללה, נחשב הרבר כהטמנה בכלל (וראה פמ"ג סי' רנט אי' סי' י).

אמנם, לעין הטמנה בזהל, כתוב המשנוי' ליקמן (סי' רנה סי' ב') בשם החוי אדם (חיב מל' ב' סכ"ב) שאם מעמיד את הקירה עד עזיה בתוך חול, נחשב הדבר כהטמנה במקצת, ומשמע שביתור מוחיצה נחשב הרבר כהטמנה בטהלה, אף על פי שאין כל הקירה מוכסה ו/orאה מה שבתבון ליקמן (סי' רנה סי' ב').

ולhalbכה, דעת הנרש"ז אויערבך (שבות יצחק שהיה וחורה פ"כ אות ב') שאם קדרה מוגלה בחלהה העלון או התחתון בשישער השוב, אין הרבר נחשב אלא כהטמנה במקצת. מאידך, דעת הגוריין קרליין (חות שני חיב פכ"ח ס"ק ט) שאם רוב דפנות הקירה מוכסות, נחשב הרבר כהטמנה בכלה, וכדעת החוי אדם תנ'ל.

ובשיעור נילו היקף הקירה כד' שלא יחש הרבר כהטמנה כבולה, דעת הנרש"ז אויערבך (שביב פ"א הע' קכח) שאם תגליו הוא ברוב היקף הקירה, אין נחשב הדבר אלא כהטמנה במקצת. מאידך, דעת המשך במילואים עמו 3

[מש"ב ס"ק לה]

אם מוצפּק וקיפה ליה⁴⁵ וכו', דלאחרים פ"ר בז'ה⁴⁶.

(41) ואב העטמק כבר כל ערבי, ואין דעת בני או"ם יותר על העטמקותה, והחויר לבירה רק כי שלא גצטן, כתוב החוז"א (או"ח סי' ל' ס"ק כ' ד' ריה היה מברש) שיתכן שימוש לאכלו אפילו בשוחזרו במניר וכל שכן בשוגג ואיטו אסור אלא בשעל ידי שהוחר לבריה ניכר השבח בתבשיל. (42) ובני בוחו, כתוב המכעה"ש (ס"ק ז) שדים במו"ת, מושם שנעשה התבשיל אף עבורות.

החוירא כתוב (שם ס"ק כד' ד' ריה ומ"ט), שלעת הגראי אסור גם אחרים לאכלו, ושכן הוא העיקר להלכה (שונה הלכות סי' ט).

[מש"ב ס"ק לה]

בריעבד מטר אפלו קחויר במזיד, שחררי לא נגנה קלל⁴⁷, (43) וapk על פי שנחנה בזק על האצטן התבשיל, כתוב החוז"א (או"ח סי' לו' ס"ק כד' ד' ריה ולדינא) שימושו שמיין אין ציריך להחטין עד שצטן. התבשיל צנן שהחויר והחותם, כתוב החוז"א (שם ס"ק כ') שנחשב הרבר שהשתבח התבשיל, ונאסר אפילו אם החוויר בשוגג או על ידי נכרי, והוסט, שוגם כshawor התבשיל וגצטן בשבת עדין נשאר באיסתו, ושלא בדברי הפמ"ג שהובא בביבה להלן (ס"ה ד' ריה להחט) שהייל בחזר וגצטן. (וראה מה שבתבון על היבילה שם).

[מש"ב ס"ק לה]

לפיה יתבה בקעס⁴⁸ וכו', בשעדין לא הגע למאלן בון-דרווקא⁴⁹. (44) ולהשאות התבשיל שהחטין, כתוב החוז"א (או"ח סי' לו' ס"ק כ' ר' ר' ב' ז) שימוש, ואין וחושים שנא יבוא לחחות כדי שיתחטמו. הוסט, שאף לסוברים שיש בישול אחר בישול בדרכו לח שצטן, מ"מ מותר להשאות, שמאחר שכבר התבשיל, שוב לא יבוא לחחות.assel כרבוי ופמ'ג (אי' סי' ק' מא), שלסוברים שיש בשול אחר בישול בדבר כל, יש בו אף איסור שהייל].

(45) אולם כעתידי התבשיל להבישול עד שקיים החמה בשיעור מאכל בן דודיא, אפילו אם יכול שבת קודם לכן, כתוב הגרש"ז אויערבך (שו"ת מונחת שלמה חיב סי' לד' אות ט) שנראה מסכרא שימוש להשאותו, ושלא כדברי החולות שמאול מזכה לב סי' לג' שזמנן שוטל כל הגיבור לקלボ שבת וראיה רמי'א להלן (ס'ב) נחשב בזק שקיים החמה לעין זו. ו/orאה מה שבתבון לעיל (ס'ק י).

[מש"ב ס"ק לח]

יש אוקרים ח'ז'י בשול, ויש אוקרים שליש בשול⁵⁰. (46) והאופן שבו משוערים את מחיצות הבישול, כתוב החוז"א (או"ח סי' לו' ס'ק ז) שהוא לפ' ומון הבישול, דודינו מיטה שחמים שבקידרה מתחכמים כשיעור שהיד סולדת בהם, עד גמר בישולם. שבישול הוא עין של צורה, اي אפשר לשער מחיצת באיכות הבישול. ובספר שונה הלכות (ס'ג) צין למה שבתבון המשנוי' ליקמן (ס'ג' רנט עקר הטענים של שהייל הטענה) לנבי שהיית מים בקידרה, שאם לא ההחטנו מבעוד יומם חצי חום אמור להשאות, ומושנו משמע שהשיטו הוא באיכות הבישול, ולא בזמן.

ואם בבר ראר התבשיל לאכלה, דעת הגוריין קרליין (חות שמי חיב פכ"ח ס"ק ג') שאין ציריך לחשב אם רגע למחיצת בשול, שהחאי הגע לשיעור זה. (47) ותבשיל שאף לאחר מחיצת ומון בישולו עדין אין ראי לאכלה על ידי הרחק לרוב בי אדם בזמנינו, דעת הנרש"ז ואונור (ארחות שבת ח'א פ"ב הע' ז) שיש להחמיר להחטיבו כמו שלא נחbil בשיעור מאכל בן דודיא.

[מש"ב ס"ק מא]

ולא הגע זכו⁵¹.

(47) ואם הגיע לשיעור מאכל בן דודיא בתבשיל שמטתקק ופה לה, כתוב

מילואים

הַלְבּוֹת שְׁבָת סִימָן רַמָּן

המשך מעמוד קודם

שם (ס"ק יט) שכון שערשה את המלוכה בשכירות, הרי הוא כשלוחו של הרישראל ואstor הריבר מעיריך חרין. ואם רואה היישראל שוריצה הנכני להדליך נר בשביילו, כתוב המשניב בכלם (ס"ר רישו ס"ק יא ובשעה"צ שם ס"ק טז) שהחיב למחות בו אפל' בשיעשה ואות בקבלהתו, ואפלו' בבית הנכני, שכון שעשווה אותה בשבייל שידנה היישראל בשבת, והגר הוא של היישראל, רואה הנכני בשלוחו, ואם היה ליישראל ער וдолק, והוליך לו הנכני נר נספ' או שהחיסך שמן לטר שלדק ויח מכביה כתוב שם (במשניב ס"ק ל') שהחיב היישראל חייב למחות בו, שכן שכביר היה נר וдолק, אין הדושאל טנה מלacula הנכני. ואמנם, בבודה"ל ליקמן (ס"י יו ס"ב דיה ואפל') מביאר, שאין היישראל חייב למחות בו, שכן שכביר היה נר וдолק, אין הדושאל טנה מלacula הנכני. ונכרי שבא לבבות את האור בשבייל יישראל, דעת הגרא"פ שיניברג (חיי בתרא מהדרוב ס"ק ה) שאין הדושאל חייב למחות בו, כיון שאין היישראל נהנה מהכיבוי. מאידך, דעת הגרא"ש אלישיב (מליכים אמריך פיד הע"ד) שאף באפונ' זה חייב היישראל למחות בו.

כשאומר לנכרי בשבת לעשוה עבור מלאה לאחר השבת, הרי זה מותר. ובטעם הדבר כתוב ליקמן (ס"י יו ס"ק יא), שלא יהחרחו שעשוה הנכני מלאה בשליחותו. והלבוש (ס"א) כתוב הטעם, שכון שנאמר "לא עשה כל מלאה", משמע שאסורה אפילו מלאה הנעשית מלאיה על ידי נכרי.

ונכרי העשוה מלאה בשבייל יישראל בשבת בקבלנות או בטובת הנאה, כתוב החושע ליקמן (ס"ר רב ס"ב) שאין היישראל חייב למחות בו אלא בשיעשה את המלאכה בית היישראל, אבל בשיעשה את המלאכה בבירתו, אין היישראל חייב לילך לביתו ולמחות בו אפילו בשיעשה עבורי. ואם הילך היישראל לבית הנכני רואה שעשוה מלאה מלאה עבורי. ואם הילך היישראל מבית הנכני שמי' שם (ס"ק כב) שהחיב למחות בו, שכן שאין הנכני מקבל שבר עמור מלאתכו, רואה שעשוה ק בשליחות, ונכרי העשוה מלאה בשבייל יישראל לביתו ולמחות צ, כתוב המשניב שם (ס"ק ג) שהחיב היישראל לילך לביתו ולמחות צ, ובאייר בשעה"צ

הַלְבּוֹת שְׁבָת סִימָן רַנְג

המשך מעמוד 42

(51) ואם מבסה את הקידורה בגבדים מלמעלה, אלא שאין הגבדים מטעים בקדירה, בגין שהניהם על גבי כל רחוב המונח על הקידורה, כתוב בבייחיל שם (ודיה וגיגים) שנלקחו המג'א" (שם ס"ק ייח) והא"ר (שב ס"ק ייח), אב הטמנה במעטת מורת לרעת הרמ"א גם באפונ' זה.

[משניב ס"ק מט]
[שער'יזב].

(52) והחו"א כתוב (או"ח סי' לו ס"ק יט דיה ובר"מ), שאין מקום לחקל ביה כדעת הרמ"א, וכל שהקידורה נוגעת בנחלים אף על פי' שמוגלה מלמעלה, מחשב הדבר כהטמנה.

[ביה"ל דיה ואם החוזין]

יפ"ג באנון פתקהן אסורה לרבקין נכל, כדי לאו קבי אין לחתמי בדיעבד⁽⁵²⁾. (53) ובטעם הדבר כתוב במשניב ליקמן (ס"י יו ס"ק ב), שבכל מקום שיש טפק אם הריבר אסור, אין לאכזר בדיעבד מהן מעשה שבת, שכן שאיסורה מעשה שבת איתו אסור אלא מדרבען מושום קנס, טפק דרכם לקלוא.

[ביה"ל דיה אלא]

דאלא' גורפה וקטומה לא כתמי בזזה⁽⁵⁴⁾. (54) ובטעם הדבר כתוב (בכהחותיו לש"ע), בתוספות רעק"א ר' פ' כירח) שהודם שנתבשל התבשיל במאכל בין דרוסאי, יש לווש שמא יבוא לידי הגכה, כמו שבכתב השוע"ע לעיל (ס"ר רב ס"א) לעין דיו וסמניב. זאנמנם לפ"ז מה שבכתב המשניב ליקמן (ס"י יו ס"ק ט) שאף אם נתבשל במאכל בן דרוסאי יש בו מושום בישול, הוא הרין שיש בו מושום הנכסה, כמוואר בשעה"צ שם (ס"ק קמח).

[ביה"ל דיה ונמה]

וכמו שפ"ב בפרק"א⁽⁵⁵⁾ וכור, קבש כל-צרכו קום חזקה⁽⁵⁶⁾ ולסללו מן האש". (55) ואך מנהג הספרדים להקל בוה בדעת הרמ"א, וכןו שכתרבו חক' החיים (ס"ק ב), ובשות' א/or לצזון (ח"ב פ"ז תשובה ה).

(56) והחו"א צידד (או"ח סי' לו ס"ק ג ו-ו) שמותר להשוחת התבשיל שנתבשל במאכל בין דרוסאי אף לבריחלה ורואה שם שחקל על היבילה' בהבנת דברי הרא"ש. והוסך, שיש להקל בדבר גם כשמעטמק

ויפה לו [רואה מה שמתבטו במשניב לעיל (ס"ק מא)]. (57) בバイור דרבינו כתוב החוזר (שם ס"ק ג). שהיינו כשההתבשיל מצטט מקומות,

הניד"ש אלישיב (שבת יצחק שם), שאף אם אין הקידורה מוגלה אלא קחוב לשיליש מהויקפת, די בבר' ברוי שייחסב הדבר כהטמנה במקצת. ואם גילח הקידורה הוא במקומות שאין בנדטו תששול בקדירה, כתוב בשווית אגרות משה (או"ח חד ס"ע עד הטמונה א/or) שאים גילה מוקצת מאותו מקום, עדין נחשב הדבר כהטמנה בכלה. ודי' והרש"י אויערב (שבת יצחק שם עמי רמח) שכן שורין מושך ומطمנים וזה לכסות את כל הקידורה גם בnder' המקומות שאין בו תבשיל, מועל גלווי חלק חשוב מאותו מקום להחשי' הטמנה זו כהטמנה במקצת. וכן דעת הנגרן קרלץ (חוט שני שם) לגביו בתקופ'ם עט אוכל, שאם האוכל הוא ורק מיטשט בעגה הכלבי, יכול לטמוך את הבקטק במים תננד האוכל, שהרי דב' גובה הבקטק מכליה זוכרטעו, שרוב נובה הדרפנות ציריך לחיות מגלה].

וסיר המהויר לכישול איש"ט (קראקפאט), המורכב מכלי קיקול העשו' חרס שבו מכניות את התבשיל, וממכשר חיים המקיים את כל החרס, כתוב הגרא"ז אויערב; מכתב בספר איזוחות שבת ח"א עמי תקמב, ועייש עם' תקלט) שאף על פי' שודש מיעוט אויר בין מכשיר החים'ם לקידורה, והקידורה מוגלה מלמעלה, מיט' מחשב הדבר כהטמנה בכלה' בדבר המוסיף הכלב, מאחר שכ' היא דרך התבשיל בכלי וה'בימות החול', ואstor דאנון גורפה וקטומה לא כתמי בזזה⁽⁵⁴⁾.

ליית' בתוט' התבשיל אלא אם כן ייח' קדרה מפח בין קדרת התבשיל למכשיר החים'ם, שבוה מוגלה בדעתו שזו'ה למעט מהום המכשיר, ובוואק' זה מותר להניח'ה שם תבשיל שההתבשיל כל צרכו אף אם הוא מוצטק ויפה לו זוחטף. שטוב שחויה' המודיצה' בטלות' ווירטוט'.

אמנם, אם גוף החים'ם מותקן בתחום הסיר ולא בצדדיו, חוויה

הניד"ש אויערב (שם עמי תקלט), שיש להחשי' ובאת כהטמנה

במקצת, גם אם דפנות הכל' החיצון מקיפות את כל הקידורה.

וכן דעת הגרא"ש אלישיב (ארוחות שבת שם) שנחניתה התבשיל בסיר וה'בימות' הטעמה, אלא שהוטסף, שאם יגיבו את הקידורה באפונ' שיכלטו חלק מחדפתה לחוץ, היא מותר להניח'ה התבשיל בתוכו, בין' שבאונ' זה רוב שמי' הקידורה מוגלה, והיינו שהטעה שלמעלה ביצוחף

תחחית הקידורה וחקל' הדרפנות הבלתי מוחוץ לסר'. מאידך, דעת הגרא"ז ואטור (מכח'ם עמי תקמב) שאף שיש מקום להחמי' בדרכ' מים קשה למחות'ין במד' המקלים, שכן שהקידורה מוגלה מלמעלה, יש מקום להחשי' את הדבר כהטמנה במקצת, המותרות לדעת הרמ"א. ובכיסרים שמרוכב בהם 'טרמוסטאט', יש לבר' את צורת' ההשתמטות' המותרת, בין' שהחו'ת התבשיל בשבת עללה להבעיר את גוף' ההזבונות'.

